

**June
Fernández**

KAZETARIA

Greyren 50 itzalak eta feminismo ortodoxoa

FACEBOOKEN BIDEZ mezu hau hedatu da: “*Greyren 50 itzalak* gustuko dut...”. Feminista batek ez luke hori sekula esango”. Amorratu ninduen. Posible da feminista izatea eta *Greyren 50 itzalak* trilogiarekin gozatzea? Nik ez ditut liburuak irakurri, ezta pelikula ikusi ere, baina erantzuna argi daukat: bai borobila. Irakurri dudana- ren arabera, rol sexistetan oinarrituta dago istorioa. BDSMa (*bondage*, lotzeko artea, nagusitasun eta mendekotasun jolasak eta sadomasokismoa) ez da berez sexista, arazoa da jolas erotikoen rolen eta eguneroko bizitzaren arteko jarraitasuna. Anastasia eta Greyren harremana zeharo desorekatuta dago: gizona nagusiagoa da, sexualitatean eskarmentu handikoa, botere ekonomikoduna; neska, ikaslea, birjina, txolina. Hortaz, Greyren paper dominantea ohetik haratago doa.

Ez dut elitismo intelektualak gustuko. Jende gehienak “best-sellerak” eta zabor-telebista erabiltzen ditu garunari deskantsua emateko. Telesail tuntunak ikusten baditut, tuntuna naizela dioen epaia harroputza iruditzen zait

Feminista izateak berdintasun falta hori identifikatzea bermatzen du eta horrelako harremana eredugarria ez dela pentsatzea. Horregatik da hain garrantzitsua arrakasta duten kultura produktuen analisi feministak hedatzea. Ianire Estébanezek bikain egin zuen bere garaian Stephenie Meyerren *Twilight* nobela sorta egokitu zuten pelikulekin. Neska gazteek pelikula horiek ez dituzaten ikusi saiatu baino, lagun dezagun euren kritika gaitasuna garatzen. Hala, *Twilight* edo *Greyren 50 itzalak* ikusterakoan, ez dira Anastasia eta Bella-rekin identifikatuko; ez dute Grey edo Edward euren printze urdin bihurtuko; ez dute pentsatuko emakume izateagatik mendekotasun rola bete behar dutela eta gizonen fantasiak asetzera ez da izango euren

xede erotiko nagusia. Arrakasta duten pelikula, telesail, liburu eta kantak aztertzea berdintasunaren aldeko sentikortzerako ariketa bikaina da, maitasun harreman toxikoei edota indarkeria sinbolikoari buruz hitz egiteko era eraginkorra.

Ez dut elitismo intelektualak gustuko. Jende gehienak *best-sellerak* eta zabor-telebista erabiltzen ditu garunari deskantsua emateko. Telesail tuntunak ikusten baditut, tuntuna naizela dioen epaia harroputza iruditzen zait. Gran Hermano VIP eta *¿Quién quiere casarse con mi hijo?* bezalako saioek audientzia handia daukate, baita Hego Euskal Herrian ere. “Horren ordezk dokumentalak ikusi itzazu” esan baino, eraginkorragoa litzateke saio horien kaltea ulertzeko gakoak ematea, eta beste arrakasta ereduak ere hedatzea, gazteen bizi helburua *Mujeres, hombres y viceversa*ko “tronista” bilakatzea izan ez dadin.

Bestalde, ortodoxia intelektual horren exigentziaren harira, nik kontraesanak aldarrikatzen ditut. Nire Twitter profi-lean, Emma Goldman jarraituz, esaten dut: “Ezin badut *perreoan* egin, hau ez da nire iraultza”. Zaletasunak anitzak eta konplexuak dira. Egia da: reggaetoiak dantzatzea gustuko dut, baita batxata, hip-hop eta arin-arina ere. Horrek ez nau feminista edo musikazale kaxkarra bihurtzen. Reggaetoiaren erritmoa gustuko dut eta dantzatzeko era lotsagabe horrek euskaldunok gorputzarekin (gurea eta besteena) dugun harremana erlaxatzeko aparta dela uste dut. Feminista naizen neurrian, letra asko iraingarriak direla ohartzen naiz. Irtenbidea? Letra ez sexistak dituzten kantak aukeratu (egon badaude) edo kanta horiei iseka egin.

Eta burbuila ortodoxo batean bizi baino, pentsa dezagun *Greyren 50 itzalak* filmak zergatik sortu duen horrenbeste ikusmin. Esaterako, aprobetxatu dezagun BDSM feministak edota emakumeek sortutako pornografia ez sexista ezagutzera emateko. Ez dezagun feminismoa aparteko kluba bihurtu; gizartean errotutako mugimendu erakargarri bezala sendotu dezagun. ■